

Finantsloven faar i det Hele taget, et Omfang, som det forekommer mig snart bliver foruroligende. Men jeg vil kun sige med Hensyn til selve Sagen, at jeg paa ingen Maade under Diskussionen her er bleven overbevist om, at det vilde være urigtigt at stemme for Bevillingen til disse Forfatterinder. Dvertimod, jeg kan endog udtale, at det forekommer mig, at det er noget haardt for de paagjældende Personer med den Maade, hvorpaa i det Hele taget Sagen er bleven tagen, og hvis det nu skulde ende med, at de slet ingen Understøttelse faae, vilde det være endnu haardere. Hovedsagen i Spørgsmaalet er for mig, saaledes som det blev anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, at Forslaget er stillet af Kultusministeren, og den høitærede Minister har jo havt Leilighed til at overbevise Sagen. (Bevægelse). Jeg ser ikke paa den Person, som nu er Minister; jeg ser blot paa, at det er fremsat fra Administrationens Side. Vi ere jo Alle mere eller mindre henviste til at rette os efter Administrationen, enten vi saa ere tilfredse med den enkelte Minister eller ikke — dette ligeoverfor dem, som fandt Anledning til at le saa smaat i dette Dieblif. Forslaget er kommet fra Regjeringens Side, og de Dphsninger, som ere fremkomne i Udvalget, have været tilstrækkelige til, at vi i Udvalget have kunnet slutte os til Forslaget, og derefter er det kommet herind. Som det blev anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, vide vi ganske vist ikke Alle her, hvad disse Forfatterinder have skrevet; men vi vide endnu mindre Noget om, hvorledes den Bevilling paa 7,000 Kr. vil blive anvendt, som skal gives til midlertidige Understøttelser, og som staar oplyst i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 327—328. Jeg har ikke hørt nogen Indvending mod denne Bevilling fra Noget, og jeg vilde beklage, hvis der fremkom nogen Indvending; jeg er overbevist om, at denne Bevilling fra Administrationens Side vil blive anvendt i Overensstemmelse med de Forudsætninger, hvorfra man i Udvalget er gaaet ud, og derfor stemmer jeg med fuld Tryghed derfor, og jeg tror, at vi med samme Tryghed kunne stemme for de 5,000 Kr., der ere foreslaaede til Forfatterinder. Jeg skjønner ikke rettere, end at, naar en af disse Forfatterinder dør, vil Ministeren kunne anvende vedkommende Beløb til en anden Forfatterinde, som han finder værdig dertil. Jeg finder, som sagt, der er Grund til at stemme for Bevillingen.

Ordføreren (Holstein): Det maa vel være mig tilladt i Anledning af de gjentag-

ne Anfald af Mangel paa, — hvad skal jeg kalde den Tone, som det ærede Medlem for Langeland (Brandes) undertiden falder over i? — en saadan Tone, som jeg sætter Priis paa, der undertiden paakommer det ærede Medlem, at sige ham, at han virkelig ikke behøver at gjøre nogen Undskyldning derfor. Det er aldeles ikke nødvendigt for det ærede Medlem at forsvare sig eller at forsøge at sige, hvorledes han efter sit Begreb skal opføre sig, thi jeg kan forsikre det ærede Medlem, at det er ganske overflødigt. Det gjør mig altid ondt, naar jeg ser det ærede Medlem falde over i denne Tone. Det gjør mig altid ondt, naar jeg ser en Kollega gjøre, hvad jeg kalder at forløbe sig, og naar jeg ser, at han overstrider den Grænse for gode Manerer, som jeg sætter Priis paa, idetmindste for de Mennesker, som jeg skal have med at gjøre. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg virkelig mener det, naar jeg har sagt det. Jeg bærer fuldstændig over med ham i Alt, hvad han i den Henseende har gjort og vil komme til at gjøre. Jeg kan saa godt forstaa, at der kan være saa Meget, som kan bevirke, at det ærede Medlem ikke er heldig paa dette Omraade, saa at det virkelig ikke kan falde mig ind at blive fornærmet, og hvis det kan berolige det ærede Medlem, saa vil jeg sige ham, at han har ikke den Vre at kunne fornærme mig. Dermed haaber jeg, at vi ville være istand til at forhandle sagligt om denne Ting, naar det endelig skal være. Forøvrigt foretrækker jeg, — det kan jeg ikke negte — navnlig af Hensyn til Thingets Tid, at indskrænke mig til at omtale et Par faktiske Meddelelser, som det ærede Medlem gjorde. Dette er jeg nemlig nødsaget til, thi, naar det ærede Medlem er saa uheldig at sige Noget, som ikke er rigtigt, saa maa jeg som Ordfører give Dphsning derom, ogsaa af Hensyn til min egen Stilling. Naar det ærede Medlem for at bevise, at jeg havde en urigtig Opfattelse af denne Sag, sagde, at der, dengang Bevillingen til Jacobsen var under Omtale — om det var i 1879—80 eller hvornaar det var, husker jeg ikke rigtigt — ikke var Tale om Andet end om Jacobsen, saa maa jeg sige det ærede Medlem, at dette er faktisk ikke rigtigt. Der havde i Finantsudvalget været Tale om at stille Jacobsen op, og Forslaget derom kom fra Ministerens Side, men forøvrigt var der ogsaa dengang Tale om Andre. Dette skal jeg nu imidlertid ikke komme nærmere ind paa, men vist er det, at Jacobsen var den Forfatter, som spillede den største Rolle i det hele literære Spørgsmaal, som dengang var fremme. I Finantsudvalget modsatte man sig imidlertid dette Forslag, og her i